

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18275/2024
18.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 12/2023 од 23.02.2023. године, у седници одржаној 18.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 12/2023 од 23.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 12/2023 од 23.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 450/2021 од 14.09.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, па је тужена обавезана да јој на име накнаде материјалне штете због повреде права на суђење у разумном исплати на име признатог новчаног потраживања по решењу Трговинског суда у Београду Ст 16/02 износ од 2.950,0071 динар, са законском затезном каматом почев од 05.11.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да суд туженог обавезе да јој на досуђени износ од 2.950,71 динар исплати законску затезну камату почев од 03.01.2002. године, закључно са 04.11.2021. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Виши суд у Београду је, пресудом Гжрр1 12/2023 од 23.02.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе парничних странака и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду Прр1 450/2021 од 14.09.2022. године. Ставом другим

изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете тужилци изазване повредом права на суђење у разумном року због делимичног неиспуњења потраживања запослене из радног односа, као бившег радника "Београдска банка" а.д. Београд, у стечају, на основу утврђеног чињеничног стања да је стечајни дужник са већинским државним капиталом и да је правноснажним решењем Привредног апелационог суда Рж Ст 4328/21 од 30.08.2021. године, утврђено да је предлагачу (тужилци) повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Београду под посл.бр. Ст 58/10. Побуњена одлука не одступа од Закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године, о одговорности Републике Србије за накнаду материјалне штете настале због неизвршења правноснажних судских одлука у овом случају. Наводи ревизије ревидента о погрешној примени правила о терету доказивања су без утицаја на одлучивање, имајући у виду да тим наводима ревидент указује на битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и члана 479. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем

курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде имовинске штете тужиља је поднела 05.11.2021. године а вредност предмета спора 2.950,71 динар.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић